

Arrest

**nr. 128 487 van 1 september 2014
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2014 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 augustus 2014 houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 september 2014 om 10u30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P.JP. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Ontvankelijkheid *ratione temporis*

Artikel 39/57, § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, luidt als volgt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen 10 dagen na de kennisgeving van de bestreden beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”

In casu wordt niet betwist dat er sprake is van een eerste verwijderingsmaatregel waardoor de beroepstermijn aldus conform voormelde bepaling 10 dagen bedraagt.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij in haar verzoekschrift poogt voor te houden, werd de bestreden beslissing haar niet ter kennis gebracht bij een aangetekende brief of gewone brief, zodat haar betoog dat de beroepstermijn pas begint te lopen vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten werd overhandigd, niet dienstig is. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt duidelijk dat de bestreden beslissing op 18 augustus 2014 in persoon aan de verzoekende partij werd betekend, zodat de laatste nuttige dag om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen 28 augustus 2014 was. Huidige vordering werd per faxpost op 29 augustus 2014 ingediend en is aldus laattijdig.

Deze termijnen zijn van openbare orde en dienen strikt te worden toegepast.

De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch behandelen (*cf.* RvS 18 juni 2004, nr. 132 671).

De verzoekende partij heeft echter steeds de mogelijkheid om aan te tonen dat haar laattijdigheid aan overmacht te wijten is. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid) in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

Ter terechtzitting stelt de advocaat van de verzoekende partij dat hij op 28 augustus 2014 verschillende pogingen heeft ondernomen om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te faxen naar het udn-faxnummer van de Raad, doch zonder succes. Ter staving van zijn bewering legt de advocaat van de verzoekende partij verschillende stukken neer waaruit blijkt dat de verzendingen naar het udn-faxnummer van de Raad geweigerd werden, terwijl verzendingen naar andere faxnummers wel met succes konden worden doorgezonden. De advocaat van de verzoekende partij ondernam opnieuw een poging op 29 augustus 2014 doch ook op die dag ging de verzending niet door. Daarop verstuurde de advocaat van de verzoekende partij zijn vordering naar de griffie van de Raad op een ander faxnummer en dit met succes. De Raad heeft op 28 augustus 2014 op het udn-faxnummer nog een nota van de verwerende partij ontvangen in een andere udn-vordering en verder hebben de ICT-diensten van zowel de Raad, als van de Dienst Vreemdelingenzaken meteen testen uitgevoerd teneinde de beweringen van de verzoekende partij te verifiëren. Er werden echter geen onregelmatigheden vastgesteld. Aldus blijkt het udn-faxnummer niet buiten dienst te zijn, evenwel lijkt het erop dat het faxnummer van de advocaat van de verzoekende partij om een niet nader te verklaren reden geblokkeerd wordt. In deze stand van het geding kan aangenomen worden dat overmacht afdoende is aangetoond.

De ingediende vordering is ontvankelijk.

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.2.1 Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

2.2.2 De beoordeling van deze voorwaarde:

De verzoekende partij voert aan dat de uitvoering van de bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: het EVRM) zal inhouden. Zo stelt zij dat zij duidelijk heeft aangegeven dat zij geen opvang en hulp kreeg in Italië en dat het algemeen bekend is dat Italië kreunt onder de toevloed van asielzoekers. Zij vervolgt dat Italië behoort tot de PIGS landen hetgeen wil zeggen dat het die landen ten gevolge van de financiële crisis aan middelen ontbreekt voor de financiering van meer opvang. Zij vervolgt dat Italië dit jaar al 43 000 migranten heeft ontvangen waardoor de opvangcapaciteit reeds bereikt is en dat ze einde dit jaar nog eens een bijkomende 100 000 migranten verwacht. Zij verwijst hiervoor naar een krantenartikel van de krant De Standaard van 24 augustus 2014. Tevens stelt zij dat België in het verleden heeft aangetoond jarenlang niet in staat te zijn geweest om in bijkomende opvangplaatsen te voorzien zodat daarmee is aangetoond dat Italië die in grotere geldnood zit dan België zeker geen 57000 opvangplaatsen tegen de winter kan organiseren.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd

zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132).

In dergelijke omstandigheden eist het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Met betrekking tot de verklaringen van de verzoekende partij aangaande haar verblijf in Italië, stelt de beslissing onder meer wat volgt:

“Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen. Hij stelde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat hij hoorde dat het in België beter is dan elders. Hij uitte tijdens zijn verhoor verzet tegen een overdracht aan Italië omdat hij in Italië naar eigen zeggen geen opvang of hulp kreeg en op straat werd gezet.

Hieromtrent merken we op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de Lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat of de wens in een bepaalde Lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde Lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die Lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke Lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere Lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere Lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke Lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die Lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die Lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke Lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat ze door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals reeds vermeld uitte de betrokkene tijdens zijn verhoor verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Italiaanse instanties omdat hij in Italië naar eigen zeggen geen opvang of hulp kreeg en op straat werd gezet.

Betreffende de bovenvermelde bewering van de betrokkene zijn we van oordeel dat enige argwaan met betrekking tot de beweringen van de betrokkene op zijn plaats is. Zo stelde de betrokkene dat hij geen asiel vroeg in Italië ofschoon het vingerafdrukkenonderzoek duidelijk aantoonde dat hij dat wel deed. Dit wekt de indruk dat de betrokkene bepaalde informatie poogt achter te houden. Ook betreffende zijn bewering dat de Italiaanse instanties hem geen opvang of hulp boden en op straat zetten brengt de betrokkene geen enkel element aan dat toelaat de gegrondheid van zijn bewering te beoordelen.

We merken op dat de Italiaanse instanties bij ontstentenis van een antwoord op ons verzoek voor overname op grond van artikel 25(2) van Verordening 604/2013 verantwoordelijk werden voor de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na de overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn op 18.06.2014 te Varese ingediende asielaanvraag zullen kunnen hervatten. De Italiaanse instanties zullen zijn asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het

gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Gezien dat de betrokkene korte tijd na zijn op 18.06.2014 in Italië ingediende asielaanvraag asiel vroeg in België kunnen we er ons inziens van uitgaan dat de behandeling van de door de betrokkene in Italië ingediende asielaanvraag nog niet definitief werd voltooid.

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen benadrukken we dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen onder meer naar Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot november 2013 (verder AIDA-rapport, pagina 24, § 6 : "...the Territorial Commission has not taken a decision yet, therefore the procedure will continue and, while waiting their decision, the Dublin returnee has the same rights as any other asylum seeker"), Anna Galosi en Cristina Laura Cecchini, "Dublin II Regulation. National Report. European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation- Italy", 19.12.2012 (verder Dublin-project, pagina 20, §1 : "the third situation arises when the applicant's asylum procedure has not come to an end because no decision has been taken on the person's case. The procedure will continue and s/he will have to wait until a decision is taken") en Schweizerische Flüchtlingshilfe (Seraina Nufer, Muriel Trummer), "Italien : Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, oktober 2013, pagina 13 punt 4.2.). Kopies van de vermelde rapporten worden bijgevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene. Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene, die kort voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België asiel vroeg in Italië en in wiens geval Italië verantwoordelijk werd voor de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag, na overdracht niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

De betrokkene zal in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming zijn toegelaten te verblijven in Italië tijdens de duur van de behandeling van zijn verzoek voor internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang kunnen verkrijgen.

Dat personen, die aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot het opvangnetwerk wordt bevestigd door het AIDA-rapport (pagina 25, §1) en het Dublin-project-rapport (pagina 48, §2). Beide rapporten wijzen ook op de met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in het leven geroepen aanvullende opvangcapaciteit, die specifiek is gericht op aan Italië overgedragen personen.

Algemeen zijn we van oordeel dat uit een analyse van de meest recente rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië (UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; Schweizerische Flüchtlingshilfe, "Italien : Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, oktober 2013, Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot november 2013; Anna Galosi en Cristina Laura Cecchini, "Dublin II

Regulation. National Report. European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation- Italy", 19.12.2012) niet kan worden besloten dat de procedures inzake internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Dat Italië, lidstaat aan de "buitengrens", tot heden een grote toestroom van immigranten kent impliceert op zich geenszins dat de betrokkene zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. De betrokkene brengt geen enkel element aan waaruit dient te worden besloten dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van Verordening 604/2013 van een andere Lidstaat worden terug- of overgenomen niet met de nodige zorg en conform de ter zake geldende internationale regelgeving zou onderzoeken."

Zoals blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, maar ook uit de stukken van het administratief dossier heeft de verwerende partij zich grondig geïnformeerd over de situatie van asielzoekers in Italië, aangezien terzake een rapporten worden vermeld van het "UNHCR, *"Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy"*, juli 2013; Schweizerische Flüchtlingshilfe, *"Italien : Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden"*, Bern, oktober 2013, Maria de Donato, *"Asylum Information Database - National Country Report - Italy"*, up-to-date tot november 2013; Anna Galosi en Cristina Laura Cecchini, *"Dublin II Regulation. National Report . European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation- Italy"*, 19.12.2012" en aan het administratief dossier werden toegevoegd. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat geen deugdelijk onderzoek zou zijn gebeurd. In de bestreden beslissing wordt op basis van deze informatie gesteld dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 aan Italië worden overgedragen, in het algemeen toegang hebben tot opvang en worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat met steun van het Europees Vluchtelingenfonds (...) bovendien bijkomende opvangcapaciteit specifiek gericht op aan Italië overgedragen personen in het leven (werd) geroepen. Luidens de bestreden beslissing kan niet worden besloten *"dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 343/2003 aan Italië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM"*.

De Raad merkt op dat uit de rechtspraak van het EHRM trouwens blijkt dat artikel 3 van het EVRM geen algemene verplichting bevat voor de staat om iedereen te voorzien van huisvesting of om te voorzien in adequate leefomstandigheden (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §249). De Raad stelt vast dat uit de combinatie van de door verzoeker geciteerde passage uit de aanbevelingen van UNHCR en de recente rapporten uit het administratief dossier (Schweizerische Flüchtlingshilfe, *Italien: Aufnahmebedingungen*, Bern, Oktober 2013) niet kan worden afgeleid dat de situatie van 'Dublin-transferees' gelijkgesteld kan worden met een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift de aandacht vestigt op de toestroom van asielzoekers in Italië, wordt gewezen op het arrest nr. 27725/10, *Mohammed Hussein t/ Nederland en Italië* van 2 april 2013 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Verzoeker brengt geen argumenten aan die van aard zijn om het besluit van het Hof niet bij te treden, waardoor het volstaat hiernaar te verwijzen.

Een loutere verwijzing naar een krantenartikel van De Standaard die ingaan op de toestroom van asielzoekers, weegt niet op tegen de concrete rapporten waarnaar de verwerende partij in haar bestreden beslissing verwijst en waaruit blijkt dat Italië financiële middelen ontvangt van Europa om bijkomende opvangplaatsen te realiseren.

Bovendien zal de verzoekende partij nu overgedragen worden aan de Italiaanse overheden, zodat zij nu in een situatie terechtkomt die geenszins vergelijkbaar is met de situatie waarin zij verzeild is geraakt bij aankomst in Italië. De verzoekende partij toont niet aan dat zij niet over een opvangplaats zal kunnen beschikken in het transitcentra bij aankomst in de Italiaanse luchthaven.

Met een loutere verklaring dat er heden te veel asielzoekers zijn in Italië, doet de verzoekende partij geen afbreuk aan bovenvermelde concrete vaststellingen van de verwerende partij.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk en aldus maakt ze evenmin aannemelijk dat ze ingevolge de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan.

Dienvolgens is niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

J. CAMU